
SÜVEGES GERGŐ: APA-KÉP-ÍRÁS 126. – TAR-TÚRA

(2010. január 28.)

Miért nő addig a hajuk meg a körmük, amíg nincs eszük? – sóhajtott fel minap a feleségem, és ezt a kérdést a jó szándékú szomszédok is bátran feltehetik velem együtt. A gyanakvóbb szomszédok inkább a rendőrséget hívják. Hiszen borzadva hallják a zárt ablakon át, mi folyik nálunk.

– Anya, kérlek, ne csináld! Anyaaaa! Jaj, csak azt ne, anyaaaa!! Ne! Ne!!! Neeeeee!!! Ááááá!!! Segítség!!! Anya, kérlek, ne!!! Nagyon kérlek, hagyd abba! Juj! Jaj! Segítség! Anya, könyörgök, hagyd abba!!! Ne csináld!

Ha fejhangú sikítás, halálfélelemben vergődő visongás, végső kétségbeesésben gyötrődő könyörgés hallatszik egy lakásból, ráadásul ezek a hangok kétségtelenül gyermeki torokból származnak, Önök is bizonyára elgondolkodnának, becsengessenek-e, vagy rögtön az illetékes szervhez forduljanak. Hiszen a siket is hallja, hogy ott, az ajtó mögött gyereket nyúznak. Teljesen nyilvánvaló, hogy véres leszámolás zajlik, és emberélet forog veszélyben. Még ennél is rosszabb: a hangokból az is kiderül, hogy épp az anyja öli édes gyermekét.

Vagy... csupán hajat vágunk. Netán körmöt. És amit hallunk, nem más, mint a békés családi fodrászat, avagy manikűr-pedikűr kísérőzenéje. Vér nincs. Csak könny és veríték.

A csecsemőket sok jó tulajdonsággal áldotta meg a Teremtő. Például jó darabig nincs foguk. Nem tudnak helyet változtatni. Képtelenek belenyúlni a konnektorba. És ez mind nagyon logikus és helyes. Így ugyanis nem harapdálják halálra az őket szoptató édesanyjukat; nem gurulnak le a pelenkázóról; és egyáltalán: életben maradnak. Néhány hiba azonban csúszott a gondos tervezésbe. A gyerekeknek ugyanis a legelső pillanattól fogva nő a hajuk és a körmük, mintha ez nem lenne életveszélyes. Ezeket ugyanis vágni kell. Borzalom.

Köröm, ha odapörköl

Igazság szerint nem tudom, mitől olyan rettenetes ez a művelet (szerintem a metélő szülőnek sokkal rosszabb kilátás, hogy meg kell küzdenie – kezek esetén – negyven, vagy – kezek és lábak együttese esetén – nyolcvan apró körmöcskével).

Mindenesetre a körömvágás anyiból jobb, hogy erre legalább létezik mondóka – enyhítve az iszonyatot. Biztosan Önök is ismerik az „ez elment vadászni...” kezdetű műremeket, de azért ennél vannak kifinomultabb rigmusok is. Mutatom. „Hüvelykujjam almafa, mutatóujjam megrázta, középső ujjam fölszedte, gyűrűsujjam hazavitte, icipici mind megette – megfájdult a hasa tőle!” Vagy a másik: „Ez a malac piacra ment, ez itthon maradt, ez kap finom pecsenyét, ez semmit sem kap, ez a kicsi visít nagyot: úí, úí, éhes vagyok!” Egyik bölcsebb, mint a másik; a lényegét tekintve azonban egyformák: a kismalaccal ellentétben a gyerekek viszonylag keveset visítanak körömvágás közben. Élvezettel tanulják a versikét. Ettől még persze unják a dolgot, tekeregnek, nyűglódnak, sőt olykor kicsit rúgnak és csendben vinnyognak, amikor csikizi őket minden mozdulat.

De legalább csendben teszik, és amit tesznek, az a falakon belül marad.

Bezzeg a hajvágás.

Haj, ollóva

Valószínűleg a gyerekek egészen kicsiként úgy gondolják: hajvágás alatt azt értjük, hogy a lábukat, a kezüket és a nyakukat vágjuk le, illetve el. A reakciókból mindenesetre ez következik. Már azt előkészületek alatt kifejezik ebbéli aggodalmukat. Először is a kis műanyag kádhoz vásárolt kádtartó rácsot helyezzük el a kád peremén, majd ráfektetünk egy vágódeszkat. Kész a trón. Egyesek szerint a vérpad.

A gyermek csupaszon avagy kiscatyában rátelepszik, nyakába kanyarítunk egy lepedőt. Ezen a ponton meg kell jegyezni, hogy a lepedő teljesen felesleges, hiszen az apró lehulló hajacskák így is, úgy is beássák magukat a rojtok alá, és nyakat, hasat, derekat szúrnak, szemet, szájat teletömnek. A lepedő arra kell, hogy a kánpadra vont áldozat érezze a törődést. Egy idő után úgymint lecsúszik.

Ekkor már elő-előtörnek a kétségbeesés, a fájdalom és a halálfélelem kezdő foszlányai. Melyek teljessé válnak, mire olló ér a hajszálakhoz. Lásd mint fent.

A szereposztás általában Apa feladatává teszi a figyelem lekötését, valamint a minőségellenőrzést. Míg Anya vág és a gyermek torkaszakadtából ordít, Apa igyekszik szóval tartani, túlkiabálni, lefogni és lelki terror alatt tartani. „Tudod, mit? Még az is lehet, hogy ha készen vagyunk, előveszünk egy Túró Rudit. Ha nem maradsz nyugton, tényleg megszúr. Édes Tökfejem, ez nagyon hangos.” Satöbbi. Valamint próbál Anyába lelket önteni és önbizalmat csepegtetni. „Nem, tényleg jó lesz, remek. Persze, nem kell rövidebbre. Ugyan, alig látszik különbség.” Satöbbi.

Míg a gyermek átmenetileg megnyugszik, Apa beszél, Anya szájába kapja a hajjal dúsan rakott fésűt, dereka pedig begörcsöl a görnyedéstől. Remek sport.

Mire a művelet befejeződik, mindkét szülő halálisan kimerül. Csak a gyerekek kapnak új lendületet a frissen kopasztott kobakjukkal.

Pihgünk hát egymás mellett, és sokadszorra is feltesszük a költői kérdést: Vajon miért nő addig a hajuk, amíg nincs eszük?

Süveges Gergő
gergo.suveges@mtv.hu
www.suvegesgergo.hu